УДК 821.111-3-93=161.2
К55

Перекладено за виданням:
Cobb A. Zoe's Rescue Zoo. Puzzled Penguin / Amelia Cobb. — Nosy Crow Ltd : 2013. — 128 p.

Переклад книги «Рятівні зооісторії. Розгублений пінгвінчик» опубліковано за домовленістю з Nosy Crow Ltd.

Переклад з англійської *Михайла Шевченка*

Кобб А.
К55 Рятівні зооісторії. Розгублений пінгвінчик / Амелія Кобб; пер. з англ. М. Шевченка. — Х. : АССА, 2026. — 128 с. : іл. — (Серія «Читай та відкривай»).

ISBN 978-617-8510-04-6 (укр.)
ISBN 978 0 85763 205 0 (англ.)

Мандруючи світом, зоорятівник пан Горацій завжди привозить до свого Рятівного зоопарку тварин, які потребують допомоги. Його племінниця Люсі та її донечка Зої радо допомагають новим мешканцям облаштуватися й почуватися щасливими. Із подорожі до Антарктиди пан Горацій привіз маленьке пінгвіненя. У зоопарку є чудовий вольєр із лагуною для цих птахів, і все мало бути добре, але пінгвіненя на ім'я Піп не знає, що воно... пінгвін. Чи вийде в нього прижитися на новому місці? І що цього разу вигадає Зої, щоб допомогти розгубленому маляті?

УДК 821.111-3-93=161.2

ISBN 978-617-8510-04-6 (укр.)
ISBN 978 0 85763 205 0 (англ.)

Text © Amelia Cobb 2013
Illustrations © Sophy Williams 2013
© ТОВ «Видавництво АССА», видання українською мовою, 2026

Розділ 1

Літо в Рятівному зоопарку

Усміхнена Зої Паркер вилетіла зі шкільних воріт, радісно розмахуючи наплічником. На неї вже чекала її мама Люсі.

— Літні канікули! Ю-ху-у! — вигукнула Зої і, радісно підстрибуючи, кинулася в лагідні мамині обійми.

Люсі усміхнулася й ніжно скуйовдила хвилясте каштанове волосся доньки.

— Як минув останній начальний день? — спитала вона.

Зої безтурботно застрибала тротуаром.

— Було весело, але я насилу дочекалася канікул. Цілих шість тижнів! — Дівчинка глипнула на маму сяйливими очима. — І кожен із них я проведу у своєму найулюбленішому місці!

Що ближче вони підходили до дому, то виразнішими ставали різноманітні звуки: ричання, ревіння, щебет, писк, свист — словом, ціле розмаїття звіриних голосів!

Коли Зої з мамою нарешті завернули за ріг, перед ними постали величні високі ворота, обабіч яких росли пишні дуби. Їх прикрашало безліч майстерно вирізьблених фігурок: могутні тигри, орли, які ширяють у піднебессі, зубаті крокодили, граційні газелі та багато інших створінь. Просто на воротах закрутистими літерами було вирізьблено два слова: «Рятівний зоопарк», а на самісінькій верхівці

між стулками виблискувала на сонечку золота повітряна куля.

Крізь ворота тягнулася черга захоплених відвідувачів, та Зої з мамою їх проминули. Щойно дівчинка переступила поріг зоопарку, усередині розлилося знайоме тепле відчуття.

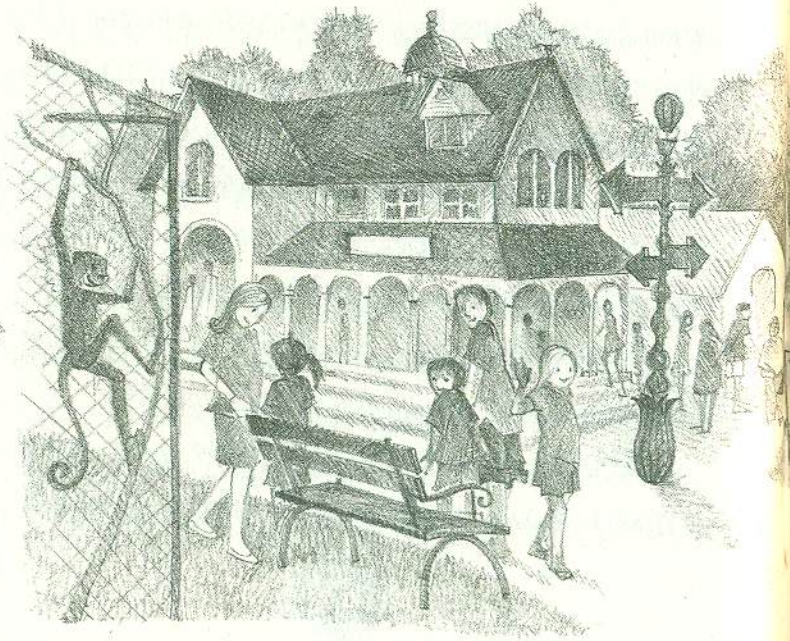
— Дім, милий дім, — прошепотіла вона.

Зої з мамою не просто відвідували зоопарк — вони тут *жили*! Двоюрідний дідусь дівчинки Горацій був відомим дослідником і природознавцем. Під час своїх мандрів світом він натрапляв на звірів, які потребували допомоги. Саме тому вирішив заснувати Рятівний зоопарк — місце, де кожна поранена, загублена або знедолена тваринка могла б знайти собі домівку. І тепер тут мешкали сотні неймовірних істот!

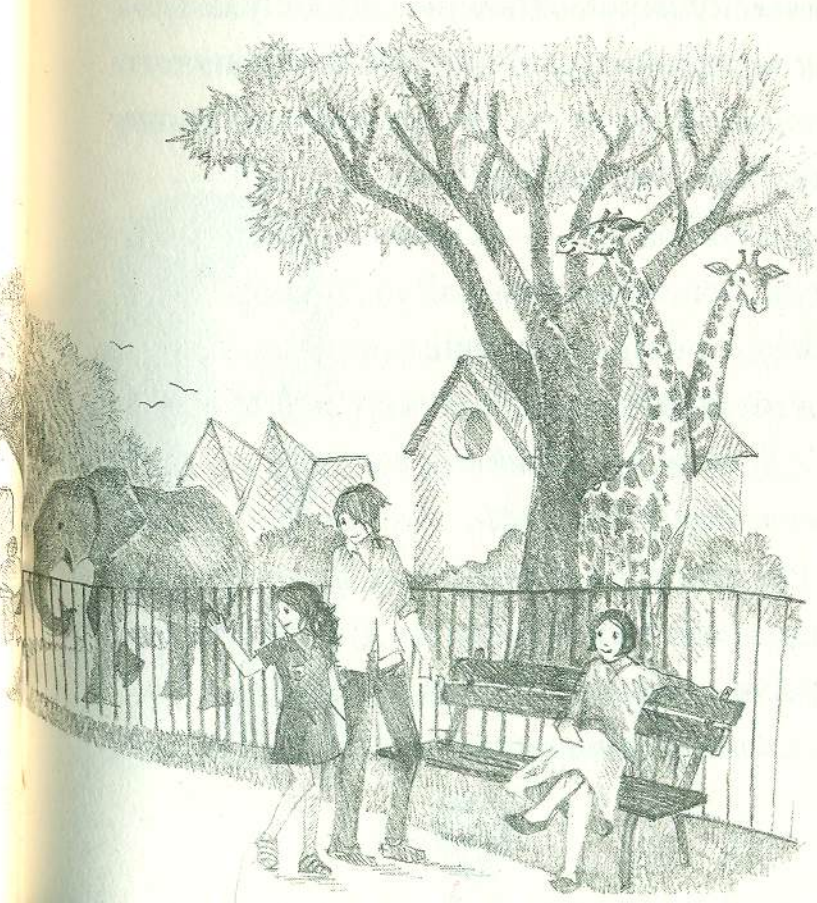
Зоїна мама була племінницею Горація і працювала в зоопарку ветеринаркою.

Вони із Зої жили в маленькому будиночку на самому краю території, звідки Люсі могла швидко дістатися до будь-якої тварини, яка потребувала допомоги. Дівчинка й уявити не могла кращого місця для життя!

За воротами починалася стежка з червоної цегли, що пролягала крізь увесь зоопарк. Теплими літніми днями, як-от сьогодні, нею від вольєра до вольєра походжали сотні гомінливих відвідувачів.

Тепер, коли в школах почалися канікули, до зоопарку приходило дедалі більше родин із дітьми. Зої помітила своїх однокласників Джека та Ніколу, які досі були вдягнені в біло-зелену шкільну форму. Дівчинка всміхнулася й помахала їм, а вони привітно відгукнулися.

— Онде Зої, про яку я тобі казав! — почула дівчинка. Це Джек розповідав про неї татові. — Вона тут живе. Це круто!

Зої з мамою саме прямували крізь натовп до свого будиночка, аж раптом над їхніми головами пролунало радісне попискування. Дівчинка поглянула вгору, прикривши рукою очі від сліпучого сонця. З віття явора визирала кумедна пухнаста мордочка.

— Пискле! — усміхнувшись, покликала Зої. — Ану злазь звідти, бешкетнику!

Швидким стрибком мале створіння шугнуло вниз і спритно приземлилося просто Зої на плече. Дівчинка підхопила м'якенький

теплий хутряний клубочок і ніжно пригорнула до себе.

Пискля був крихітним сірим мишачим лемуром із велетенськими золотавими очиськами й довжелезним оксамитовим хвостом. Дідусь Горацій урятував його, коли той був ще зовсім маленьким, і привіз до Рятівного зоопарку. Тепер Пискля був найкращим другом Зої і жив разом із нею.

— Пискля сьогодні тільки те й робив, що капостив, — поскаржилася Люсі, поки вони йшли стежкою. — Пан Пінч приготував собі на сніданок дуже апетитний чорничний кекс. Потім прибула щотижнева доставка фруктів, і він пішов її приймати. А як повернувся — кекса наче й не було! Пан Пінч просто знетямився від люті.

Люсі розвернулася до лемурчика й докірливо похитала головою.